

Arrest

nr. 174 064 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 april 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-I.H.A.H. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad en bent u Iraaks staatsburger. U werkte al jarenlang als mecanicien en chauffeur bij de Iraakse politie toen u eind 2014 een andere chef kreeg, waardoor een zekere Abou (J.), één van jullie officieren, een belangrijke invloed op jullie dienst kreeg. Sindsdien werd jullie eenheid door Abou (J.) onder druk gezet om de Badr-militie bij te staan. U slaagde er aanvankelijk in, samen met anderen, Abou (J.) te overtuigen dat jullie in jullie atelier nog veel andere bezigheden hadden waardoor jullie nog niet konden gaan strijden. Toen u er in augustus 2015 niet meer in slaagde om hem te overtuigen, stopte u met werken. U wilde immers absoluut niet strijden. U zei aan uw echtgenote, (Z.J.K.K.), dat u het land zou verlaten omdat u absoluut

niet voor de Badr-militie wenste te strijden. Uw echtgenote stond erop aan uw zijde te blijven en samen met u het land te verlaten. Jullie regelden daarop in allerijl jullie paspoorten en verlieten in september 2015 legaal Irak. Vanuit Turkije reisde u illegaal door naar België, waar u op 28 september 2015 asiel aanvraagde. Onderweg naar België vernam u dat leden van de Badr-militie, die door Abou (J.) werden gestuurd, zowel bij u thuis als bij uw ouders waren langsgelopen op zoek naar u. Hoewel u het risico liep op een gevangenisstraf omdat u bij de politie onwettig afwezig was – u had eveneens vernomen dat, ofschoon u niet wist of u intussen reeds was veroordeeld, politieagenten met een arrestatiebevel bij uw ouders waren langsgelopen en u verklaarde voor uw onwettige afwezigheid bij de politie een gevangenisstraf in overeenstemming met de Iraakse wet te riskeren –, vreesde u bij terugkeer naar Irak uitsluitend de Badr-militie omdat u geweigerd had zich aan te sluiten en te strijden. U voegde hieraan toe dat uw broer Ali, die net als u bij de politie werkte, ook in de problemen kwam doordat Abou (J.) ook aan hem gevraagd had om te strijden. Hij heeft intussen in Luxemburg asiel aangevraagd. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw kinderen; uw nationaliteitsbewijs en dat van uw kinderen; uw identiteitskaart en dat van uw kinderen; uw huwelijkscertificaat; uw rantsoeneringskaart; uw woonkaart; verschillende documenten ter staving van uw carrière bij de Iraakse politie, waaronder twee politiebades, twee opleidingscertificaten en verschillende foto's van u in politie-uniform; en enkele kopieën van documenten ter staving van het door de politie gevoerde onderzoek naar u wegens uw afwezigheid op het werk en waaruit onder meer blijkt dat er tegen u een arrestatiebevel werd uitgevaardigd.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk door Abou (J.), die tevens een verantwoordelijke was bij de politie, gedwongen te zijn om aan de zijde van de sjiitische Badr-militie te strijden.

Zo kan er allereerst gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de in Irak opererende sjiitische milities **geen dwang uitoefenen om mannen te verplichten om deel te nemen aan de door hen gevoerde strijd**. Rekruten worden aangetrokken door middel van het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die lidmaatschap opleveren. Dit geldt zowel voor soennieten als sjiieten.

Daarnaast sloop er tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote een aanzienlijke tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door Abou (J.) gedwongen werd om bij de Badr-militie te strijden nog verder op de helling zet. U beweerde uitdrukkelijk dat u uw echtgenote had ingelicht betreffende de redenen waarom jullie Irak dienden te verlaten. Zo had u haar onder meer een maand voor jullie vertrek uit Irak gezegd dat u weigerde om bij de Badr-militie te strijden (CGVS, p. 17). Uw echtgenote zei echter op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door uw chef verplicht werd om bij het leger te vechten (CGVS-vragenlijst echtgenote, vraag 3.5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze evenwel dat u haar niets over de instantie of organisatie, waarbij u zou moeten strijden, heeft verteld, maar dat ze vermoedde – ze was echter niet zeker – dat u bij milities moest gaan strijden. Binnen welke militie wist ze niet omdat ze het u niet had gevraagd en omdat u het haar niet had gezegd (CGVS echtgenote, p. 2). Bovenstaande tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw bewering dat u gevraagd zou zijn om de strijd van de Badr-militie te vervoegen.

Dit wordt bevestigd door het feit dat er aan de problemen van uw familieleden met de Badr-militie ten gevolge van uw weigering om bij de Badr-militie te strijden geen geloof kan worden gehecht. In dit verband slopen er immers eveneens een aantal ernstige tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Aanvankelijk zei u dat uw familieleden maandelijks één à twee keer door leden van de Badr-militie werden lastiggevallen: de laatste keer was ongeveer twintig dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 10). Even later zei u evenwel dat het laatste bezoek van leden van de Badr-militie aan uw ouders waarvan u weet had dateerde van 24 september 2015. Van eventuele latere bezoeken van leden van de Badr-militie sindsdien wist u plotsklaps niets meer. Zo wist u onder meer niet of er in 2016 nog bij uw ouders een inval was geweest (CGVS, p. 11-12). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat uw geheugen u in de steek liet (CGVS, p. 12). Gelet op het grote verschil tussen uw verklaringen is een dergelijk geheugenprobleem echter geen afdoende verklaring voor deze aanzienlijke tegenstrijdigheid. Voorts zei u dat u op 17 september 2015 door uw collega Adel werd opgebeld met de mededeling dat u gezocht werd en dat er een groep mannen naar uw huis was gekomen. Onmiddellijk erna zei u dat een groep mannen voor het eerst op 20 september 2015 naar uw huis was gestuurd (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei u dat een groep mannen eerst naar uw huis op 15 september 2015 waren gekomen; daarna gingen ze op 20 september 2015 bij uw ouders

over de vloer (CGVS, p. 10). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. In hetzelfde gehoor zei u even later immers dat de groep mannen voor het eerst bij uw ouders op 16 september 2015 waren langsgesproken en dat de datum 16 september 2015 in uw geheugen gegrift stond (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u aanvankelijk gezegd had dat de groep op 20 september 2015 bij uw ouders was langsgesproken, reageerde u aanvankelijk verbaasd. Daarna zei u dat de groep ook op 20 september 2015 was langsgesproken (CGVS, p. 10-11). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als overtuigende uitleg worden beschouwd. Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat uw echtgenote een opvallend gebrekkige kennis had betreffende de problemen van uw ouders. Hoewel ze op de hoogte was van het feit dat er invallen bij uw ouders waren, wist ze echter niet wanneer en hoeveel keer de invallen plaatsvonden en of er hierbij geweld was gebruikt (CGVS echtgenote, p. 3). Uw advocate rechtvaardigde haar gebrek aan informatie door te verwijzen naar de situatie van de vrouw in het Midden-Oosten (CGVS echtgenote, p. 4). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. Uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote blijkt immers dat uw echtgenote in staat is om op te komen voor haar rechten. Toen u haar toevertrouwde dat u alleen het land zou verlaten, stond ze erop u te vergezellen en slaagde ze er bovendien in u te overtuigen (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 2-3). Dat uw echtgenote als Arabische vrouw uit het Midden-Oosten zich bijgevolg niet over de inhoud van de problemen zou kunnen informeren, is bijgevolg geenszins aannemelijk. Nochtans kan er redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij of zij zich volledig informeert over die elementen die rechtstreeks met zijn of haar vrees verbonden zijn. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat er aan de door u beweerde invallen van de Badr-militie bij uw ouders geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat de Badr-militie bij uw ouders langskwam omdat u geweigerd had in te gaan op de vraag van Abou (J.) om bij deze militie te strijden (CGVS, p. 12), wordt wederom de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door Abou Jarrah werd verplicht om bij de Badr-militie te strijden fundamenteel ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen nopen er bijgevolg toe te besluiten dat er uw bewering dat Abou (J.) u gedwongen bij de Badr-militie wilde inlijven zodat u aan de strijd zou deelnemen geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Wat uw verklaringen betreft dat u bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie in de gevangenis opgesloten zou kunnen worden (CGVS, p. 12) – u legde in dit verband een aantal kopieën van documenten neer waaruit zou moeten blijken dat er tegen u een onderzoek werd opgestart en dat er tegen u een arrestatiebevel werd uitgevaardigd –, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat, naast het feit dat hierboven reeds is gebleken dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast, u hoogstens een aantal kopieën neerlegde waarvan de bewijswaarde a priori hoogst beperkt is, aangezien kopieën in alle redelijkheid gemakkelijk kunnen gemanipuleerd worden. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat valse documenten, die een asielrelaas kunnen ondersteunen (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen, werkcontracten, badges, etc.), op relatief eenvoudige wijze tegen betaling kunnen aangeschaft worden.

Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikte bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U erkende immers de bestraffing voor uw ongewettigde afwezigheid niet te vrezen. U vreesde enkel de sjiitische milities, die u omwille van uw weigering te strijden overal, ook in de gevangenis, zouden kunnen straffen (CGVS, p. 14-16). Aan deze vrees voor de milities kan echter, zoals reeds aangehaald, geen geloof worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's

nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw kinderen en uw professionele activiteiten. Hieraan wordt in deze beslissing niet meteen getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.Z.J.K. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad en bent u Iraaks staatsburger. U bent getrouwd met (H.A.H.A.-I.) (O.V 8.132.580). Uit uw verklaringen blijkt dat u zich baseert op dezelfde asielmotieven die door uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag werden ingeroepen. Zo bevestigde u dat jullie Irak ontvlucht zijn, omdat uw echtgenoot, die actief was binnen de Iraakse politie, weigerde te strijden. U vermoedde dat hem was gevraagd om binnen één van de sjiitische milities te strijden, maar was dit niet zeker. Op 28 september 2015 vroegen jullie asiel aan in België. Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraaks paspoort, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk door Abou (J.), die tevens een verantwoordelijke was bij de politie, gedwongen te zijn om aan de zijde van de sjiitische Badr-militie te strijden.

Zo kan er allereerst gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de in Irak opererende sjiitische milities **geen dwang uitoefenen om mannen te verplichten om deel te nemen aan de door hen gevoerde strijd**. Rekruten worden aangetrokken

door middel van het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die lidmaatschap opleveren. Dit geldt zowel voor soennieten als sjiieten.

Daarnaast sloop er tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote een aanzienlijke tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door Abou (J.) gedwongen werd om bij de Badr-militie te strijden nog verder op de helling zet. U beweerde uitdrukkelijk dat u uw echtgenote had ingelicht betreffende de redenen waarom jullie Irak dienden te verlaten. Zo had u haar onder meer een maand voor jullie vertrek uit Irak gezegd dat u weigerde om bij de Badr-militie te strijden (CGVS, p. 17). Uw echtgenote zei echter op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door uw chef verplicht werd om bij het leger te vechten (CGVS-vragenlijst echtgenote, vraag 3.5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze evenwel dat u haar niets over de instantie of organisatie, waarbij u zou moeten strijden, heeft verteld, maar dat ze vermoedde – ze was echter niet zeker – dat u bij militia's moest gaan strijden. Binnen welke militia wist ze niet omdat ze het u niet had gevraagd en omdat u het haar niet had gezegd (CGVS echtgenote, p. 2). Bovenstaande tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw bewering dat u gevraagd zou zijn om de strijd van de Badr-militie te vervoegen.

Dit wordt bevestigd door het feit dat er aan de problemen van uw familieleden met de Badr-militie ten gevolge van uw weigering om bij de Badr-militie te strijden geen geloof kan worden gehecht. In dit verband slopen er immers eveneens een aantal ernstige tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Aanvankelijk zei u dat uw familieleden maandelijks één à twee keer door leden van de Badr-militie werden lastiggevallen: de laatste keer was ongeveer twintig dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 10). Even later zei u evenwel dat het laatste bezoek van leden van de Badr-militie aan uw ouders waarvan u weet had dateerde van 24 september 2015. Van eventuele latere bezoeken van leden van de Badr-militie sindsdien wist u plotsklaps niets meer. Zo wist u onder meer niet of er in 2016 nog bij uw ouders een inval was geweest (CGVS, p. 11-12). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat uw geheugen u in de steek liet (CGVS, p. 12). Gelet op het grote verschil tussen uw verklaringen is een dergelijk geheugenprobleem echter geen afdoende verklaring voor deze aanzienlijke tegenstrijdigheid. Voorts zei u dat u op 17 september 2015 door uw collega Adel werd opgebeld met de mededeling dat u gezocht werd en dat er een groep mannen naar uw huis was gekomen. Onmiddellijk erna zei u dat een groep mannen voor het eerst op 20 september 2015 naar uw huis was gestuurd (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei u dat een groep mannen eerst naar uw huis op 15 september 2015 waren gekomen; daarna gingen ze op 20 september 2015 bij uw ouders over de vloer (CGVS, p. 10). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. In hetzelfde gehoor zei u even later immers dat de groep mannen voor het eerst bij uw ouders op 16 september 2015 waren langsgesproken en dat de datum 16 september 2015 in uw geheugen gegrift stond (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u aanvankelijk gezegd had dat de groep op 20 september 2015 bij uw ouders was langsgesproken, reageerde u aanvankelijk verbaasd. Daarna zei u dat de groep ook op 20 september 2015 was langsgesproken (CGVS, p. 10-11). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als overtuigende uitleg worden beschouwd. Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat uw echtgenote een opvallend gebrekkige kennis had betreffende de problemen van uw ouders. Hoewel ze op de hoogte was van het feit dat er invallen bij uw ouders waren, wist ze echter niet wanneer en hoeveel keer de invallen plaatsvonden en of er hierbij geweld was gebruikt (CGVS echtgenote, p. 3). Uw advocate rechtvaardigde haar gebrek aan informatie door te verwijzen naar de situatie van de vrouw in het Midden-Oosten (CGVS echtgenote, p. 4). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. Uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote blijkt immers dat uw echtgenote in staat is om op te komen voor haar rechten. Toen u haar toevertrouwde dat u alleen het land zou verlaten, stond ze erop u te vergezellen en slaagde ze er bovendien in u te overtuigen (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 2-3). Dat uw echtgenote als Arabische vrouw uit het Midden-Oosten zich bijgevolg niet over de inhoud van de problemen zou kunnen informeren, is bijgevolg geenszins aannemelijk. Nochtans kan er redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij of zij zich volledig informeert over die elementen die rechtstreeks met zijn of haar vrees verbonden zijn. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat er aan de door u beweerde invallen van de Badr-militie bij uw ouders geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat de Badr-militie bij uw ouders langskwam omdat u geweigerd had in te gaan op de vraag van Abou (J.) om bij deze militia te strijden (CGVS, p. 12), wordt wederom de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door Abou Jarrah werd verplicht om bij de Badr-militie te strijden fundamenteel ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen nopen er bijgevolg toe te besluiten dat er uw bewering dat Abou (J.) u gedwongen bij de Badr-militie wilde inlijven zodat u aan de strijd zou deelnemen geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Wat uw verklaringen betreft dat u bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie in de gevangenis opgesloten zou kunnen worden (CGVS, p. 12) – u legde in dit verband

een aantal kopieën van documenten neer waaruit zou moeten blijken dat er tegen u een onderzoek werd opgestart en dat er tegen u een arrestatiebevel werd uitgevaardigd –, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat, naast het feit dat hierboven reeds is gebleken dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast, u hoogstens een aantal kopieën neerlegde waarvan de bewijswaarde a priori hoogst beperkt is, aangezien kopieën in alle redelijkheid gemakkelijk kunnen gemanipuleerd worden. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat valse documenten, die een asielrelaas kunnen ondersteunen (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen, werkcontracten, badges, etc.), op relatief eenvoudige wijze tegen betaling kunnen aangeschaft worden.

Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikte bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U erkende immers de bestraffing voor uw ongewettigde afwezigheid niet te vrezen. U vreesde enkel de sjitische milities, die u omwille van uw weigering te strijden overal, ook in de gevangenis, zouden kunnen straffen (CGVS, p. 14-16). Aan deze vrees voor de milities kan echter, zoals reeds aangehaald, geen geloof worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers

samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw kinderen en uw professionele activiteiten. Hieraan wordt in deze beslissing niet meteen getwijfeld."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw identiteitsdocumenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen puren wat zich aandient als een enig middel uit de schending van "de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hieronder de wet van 15.12.1980, het artikel 1, alinea 2 van de Conventie van GENEVE van 28.07.1951, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de verplichting tot een formele motivering".

Zij stellen:

"Aangezien de verzoeker AFGHANISTAN verlaten heeft uit schrik voor de vervolgingen in de zin van de Conventie van GENEVE

Dat de verzoeker melding heeft gemaakt van verschillende vormen van vervolging.

Dat voor het CGVS deze verschillende elementen niet toelaten dat de beweerde schrik gegrond is;

Dat in tegenstelling met wat wordt beweerd door de tegenpartij, de verzoeker spontane, precieze en coherent uitleg heeft gegeven.

Dat de verzoeker duidelijk heeft uitgelegd wat hem is overkomen, zijn relaas is zeer duidelijk, het is volkomen geloofwaardig te geloven dat hij AFGHANISTAN heeft verlaten uit schrik voor vervolgingen in de zin van de Conventie van GENEVE."

Verder verwijzen zij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en betogen zij dat verzoeker heeft meegewerkt met het leveren van de bewijslast in zijn asielaanvraag.

Voorts stellen zij:

"Dat het feit dat echtgenote van de verzoeker de problemen miskent die door deze laatste werden gekend en eveneens de problemen gekend door zijn ouders in IRAK

Dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdbaar misverstanden tot gevolg heeft;

Dat anderzijds, de raad van de verzoeker precieerde op het einde van de zitting dat de verzoeker grote problemen heeft om zichzelf te situeren in de tijd.

Dat anderzijds het feit om te moeten terugkeren op de precieze data van de militie in de woonplaats van zijn ouders, veel was in zijn hoofde;

Dat het bezoeken betreft gedaan door de militie na het vertrek van de verzoekers uit IRAK;

Dat de tegenstrijdigheden die werden opgemerkt in hoofde van de verzoekers feiten betreffen die zij niet hebben beleefd.

Dat het Commissariaat Generaal zich op dit punt focust, de verklaringen van de verzoeker die betrekking hebben op de periode vóór zijn aankomst in BELGIE zijn volkomen geloofwaardig, dat er geen enkele tegenstrijdigheid is."

Verzoekende partijen wijzen op de verklaringen van verzoeker en de neergelegde documenten. Zij menen dat de aangevochten beslissing "geen enkele specifieke motivatie bevat". Verweerder dient te motiveren waarom Iraakse documenten vervalst zijn.

Verzoeker heeft de vrees geuit voor een onevenredige sanctie bij een terugkeer naar Irak.

Verweerder betwist de identiteit en nationaliteit van verzoeker niet. Evenmin betwist verweerder dat verzoeker soenniet is.

Verzoekende partijen vervolgen:

"Dat zoals uiteengezet tijdens het verhoor, de verzoeker benadrukt heeft vóór het verhoor van zijn echtgenote dat hij haar op geen enkel ogenblik uitleg had geven over de moeilijkheden op het werk en

dat het na de beslissing om IRAK te verlaten hij haar heeft ingelicht over de druk die op hem werd gezet door zijn overste.

Dat de verzoeker eveneens heeft uitgelegd dat hij diende te vechten met het leger, zonder enige andere precisering te kunnen geven;

Dat voor het CGVS mevrouw de naam van het leger van de militia diende te geven en een precies antwoord eiste

Dat het Commissariaat Generaal het feit in overweging diende te nemen dat mevrouw analfabeet is, en dat zelfs de personen die en actief leven hebben er niet in slagen om hun weg te vinden tussen de verschillende partijen die bestaan in IRAK”

Verder citeren zij nog een arrest van de RvV en stellen zij dat zij wachten op nieuwe stukken om hun vrees te bewijzen.

Verzoekende partijen verwijzen voorts naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij verwijzen in dit kader naar de bij het verzoekschrift gevoegde persartikels. Tevens voegen zij een analyse van de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad en het reisadvies inzake Irak bij het verzoekschrift.

2.1.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtspiegingsdossier, stuk 1): enkele persartikels (bijlagen 2-4), een analyse van de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlage 5) en het reisadvies inzake Irak, uitgevaardigd door het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken (bijlage 6).

2.1.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtspiegingsdossier, stuk 9): twee overlijdensaktes en een klacht bij de politie.

2.2. Verweerder legt op 7 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtspiegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016.

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Voorafgaand kan worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarop verzoekende partijen doelen waar zij meermaals verwijzen naar een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en ten aanzien van Afghanistan. Verzoekende partijen zijn immers afkomstig van Bagdad, hebben de Iraakse nationaliteit en formuleerden nooit eerder enige vrees ten aanzien van Afghanistan.

Verzoekende partijen poneren op algemene wijze dat *“de aanwezigheid van een tolk onvermijdbaar misverstanden tot gevolg heeft”*. Zij kunnen hiermee bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat zich *in casu* vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Aan verzoekende partijen werd bij de aanvang van hun gehoor bij het CGVS gevraagd of zij de tolk begrepen en er werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moesten melden. Zij deden dit niet. Evenmin formuleerden zij enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van hun gehoor de kans werd geboden. Integendeel verklaarden zij beide dat zij alle vragen en de tolk goed hadden begrepen.

Ook de advocaat die hen bijstond tijdens de gehoren bij het CGVS maakte nergens enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.1-2; 17; gehoorverslag CGVS verzoekster, p.1-2; 4). Uit de gehoorverslagen blijkt voorts dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Bovendien beperken verzoekende partijen zich tot voormelde, algemeen geformuleerde en niet nader uitgewerkte bewering. Zij tonen niet aan waar of op welke wijze hun verklaringen foutief zouden zijn vertaald of waar er misverstanden gerezen zouden zijn. Evenmin werken zij uit op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekende partijen stellen dat verzoeker door een zekere Abu J. zou zijn gedwongen te gaan strijden voor de Badr-militie. Zij maken dit echter geheel niet aannemelijk.

Vooreerst wordt in dit kader in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

*“Zo kan er allereerst gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de in Irak opererende sjitische milities **geen dwang uitoefenen om mannen te verplichten om deel te nemen aan de door hen gevoerde strijd**. Rekruten worden aangetrokken door middel van het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die lidmaatschap opleveren. Dit geldt zowel voor soennieten als sjieten.”*

Verzoekende partijen laten deze motieven geheel onverlet. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel onverlet laten, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Daarnaast sloop er tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote een aanzienlijke tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door Abou (J.) gedwongen werd om bij de Badr-militie te strijden nog verder op de helling zet. U beweerde uitdrukkelijk dat u uw echtgenote had ingelicht betreffende de redenen waarom jullie Irak dienden te verlaten. Zo had u haar onder meer een maand voor jullie vertrek uit Irak gezegd dat u weigerde om bij de Badr-militie te strijden (CGVS, p. 17). Uw echtgenote zei echter op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door uw chef verplicht werd om bij het leger te vechten (CGVS-vragenlijst echtgenote, vraag 3.5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze evenwel dat u haar niets over de instantie of organisatie, waarbij u zou moeten strijden, heeft verteld, maar dat ze vermoedde – ze was echter niet zeker – dat u bij milities moest gaan strijden. Binnen welke militie wist ze niet omdat ze het u niet had gevraagd en omdat u het haar niet had gezegd (CGVS echtgenote, p.2). Bovenstaande tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw bewering dat u gevraagd zou zijn om de strijd van de Badr-militie te vervoegen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar zij beweren dat “de verzoeker benadrukt heeft vóór het verhoor van zijn echtgenote dat hij haar op geen enkel ogenblik uitleg had geven over de moeilijkheden op het werk en dat het na de beslissing om IRAK te verlaten hij haar heeft ingelicht over de druk die op hem werd gezet door zijn overste”, alsmede dat “de verzoeker eveneens heeft uitgelegd dat hij diende te vechten met het leger, zonder enige andere precisering te kunnen geven”, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere miskenning vormt van verzoekers voormelde, nochtans duidelijke, verklaringen. Verzoeker stelde bij het CGVS weldegelijk dat hij verzoekster inlichtte over de reden van hun vertrek en reeds voor hun vertrek aangaf dat hij weigerde te strijden bij de Badr-militie. Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met de voormelde verklaringen van verzoekster. Verzoekster legde bovendien onderling tegenstrijdige verklaringen af waar zij de ene maal aangaf dat verzoeker haar zei dat hij bij het leger moest gaan vechten en de andere maal zei dat verzoeker haar niet vertelde bij welke instantie hij moest gaan vechten en het loutere vermoeden uitte dit voor de milities was. Hoe het verklaarde analfabetisme van verzoekster afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde tegenstrijdigheden, wordt door verzoekende partijen niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien. Verzoekende partijen tonen niet aan dat verzoekster dermate laagbegaafd zou zijn dat zij niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien vermeldde verzoekster in het kader van voormelde vraagstelling niet dat zij het antwoord niet (meer) wist doch antwoordde zij steeds eenvoudigweg op de gestelde vragen. Het is derhalve niet ernstig om *post factum* en na te zijn geconfronteerd met de vaststelling dat haar verklaringen zowel onderling strijdig zijn als in strijd zijn met de verklaringen van verzoeker plots te beweren dat van haar niet mocht worden verwacht dat zij kon antwoorden op de gestelde vragen.

In de bestreden beslissingen wordt eveneens met recht gemotiveerd:

“Dit wordt bevestigd door het feit dat er aan de problemen van uw familieleden met de Badr-militie ten gevolge van uw weigering om bij de Badr-militie te strijden geen geloof kan worden gehecht. In dit

verband slopen er immers eveneens een aantal ernstige tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Aanvankelijk zei u dat uw familieleden maandelijks één à twee keer door leden van de Badr-militie werden lastiggevallen: de laatste keer was ongeveer twintig dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 10). Even later zei u evenwel dat het laatste bezoek van leden van de Badr-militie aan uw ouders waarvan u weet had dateerde van 24 september 2015. Van eventuele latere bezoeken van leden van de Badr-militie sindsdien wist u plotsklaps niets meer. Zo wist u onder meer niet of er in 2016 nog bij uw ouders een inval was geweest (CGVS, p. 11-12). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat uw geheugen u in de steek liet (CGVS, p. 12). Gelet op het grote verschil tussen uw verklaringen is een dergelijk geheugenprobleem echter geen afdoende verklaring voor deze aanzienlijke tegenstrijdigheid. Voorts zei u dat u op 17 september 2015 door uw collega Adel werd opgebeld met de mededeling dat u gezocht werd en dat er een groep mannen naar uw huis was gekomen. Onmiddellijk erna zei u dat een groep mannen voor het eerst op 20 september 2015 naar uw huis was gestuurd (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei u dat een groep mannen eerst naar uw huis op 15 september 2015 waren gekomen; daarna gingen ze op 20 september 2015 bij uw ouders over de vloer (CGVS, p. 10). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. In hetzelfde gehoor zei u even later immers dat de groep mannen voor het eerst bij uw ouders op 16 september 2015 waren langsgesproken en dat de datum 16 september 2015 in uw geheugen gegrift stond (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u aanvankelijk gezegd had dat de groep op 20 september 2015 bij uw ouders was langsgesproken, reageerde u aanvankelijk verbaasd. Daarna zei u dat de groep ook op 20 september 2015 was langsgesproken (CGVS, p. 10-11). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als overtuigende uitleg worden beschouwd.”

Verzoeker tracht andermaal te laten uitschijnen dat hij problemen zou hebben om zichzelf te situeren in de tijd. Verzoeker toont echter geheel niet aan dat hij aan geheugenproblemen zou lijden. Indien dit werkelijk zo was, mocht bovendien worden verwacht dat hij dit bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS en spontaan zou hebben aangehaald. Verzoeker deed dit echter niet. Noch hijzelf, noch zijn advocaat formuleerde bij de aanvang van het gehoor enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Geen van beide vermeldde voorts dat van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoeker antwoordde aanvankelijk bovendien meermaals eenduidig op de gestelde vragen en beweerde slechts geheugenproblemen te kennen wanneer hij met de ongerijmdheden in zijn verklaringen werd geconfronteerd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.11-12). Mede gelet op de grote verschillen in zijn verklaringen zijn de beweerde geheugenproblemen hoe dan ook geen afdoende uitleg. Dit geldt des te meer nu verzoeker zelf aangaf dat de datum waarop zijn belagers voor het eerst bij zijn ouders langs kwamen in zijn geheugen gegrift staat. Gelet op deze verklaring, was het geenszins onredelijk te verwachten dat hij de andere bezoeken toch op een enigszins consistente wijze zou kunnen situeren ten opzichte van dit eerste bezoek. Dat verzoekende partijen ten tijde van de bezoeken niet meer in Irak vertoefden, kan verder hoegenaamd niet verklaren waarom verzoeker over deze bezoeken dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Verzoekende partijen voeren voor het overige geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissingen waar gesteld wordt:

“Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat uw echtgenote een opvallend gebrekkige kennis had betreffende de problemen van uw ouders. Hoewel ze op de hoogte was van het feit dat er invallen bij uw ouders waren, wist ze echter niet wanneer en hoeveel keer de invallen plaatsvonden en of er hierbij geweld was gebruikt (CGVS echtgenote, p. 3). Uw advocate rechtvaardigde haar gebrek aan informatie door te verwijzen naar de situatie van de vrouw in het Midden-Oosten (CGVS echtgenote, p. 4). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. Uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote blijkt immers dat uw echtgenote in staat is om op te komen voor haar rechten. Toen u haar toevertrouwde dat u alleen het land zou verlaten, stond ze erop u te vergezellen en slaagde ze er bovendien in u te overtuigen (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 2-3). Dat uw echtgenote als Arabische vrouw uit het Midden-Oosten zich bijgevolg niet over de inhoud van de problemen zou kunnen informeren, is bijgevolg geenszins aannemelijk. Nochtans kan er redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij of zij zich volledig informeert over die elementen die rechtstreeks met zijn of haar vrees verbonden zijn. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat er aan de door u beweerde invallen van de Badr-militie bij uw ouders geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat de Badr-militie bij uw ouders langskwam omdat u geweigerd had in te gaan op de vraag van Abou (J.) om bij deze militie te strijden (CGVS, p. 12), wordt wederom de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door Abou Jarrah werd verplicht om bij de Badr-militie te strijden fundamenteel ondermijnd.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij niet dienstig worden aangevoerd, door de Raad overgenomen.

Verzoekende partijen stellen voorts dat verzoeker de vrees voor een onevenredige sanctie uitte. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Wat uw verklaringen betreft dat u bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie in de gevangenis opgesloten zou kunnen worden (CGVS, p. 12) – u legde in dit verband een aantal kopieën van documenten neer waaruit zou moeten blijken dat er tegen u een onderzoek werd opgestart en dat er tegen u een arrestatiebevel werd uitgevaardigd –, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat, naast het feit dat hierboven reeds is gebleken dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast, u hoogstens een aantal kopieën neerlegde waarvan de bewijswaarde a priori hoogst beperkt is, aangezien kopieën in alle redelijkheid gemakkelijk kunnen gemanipuleerd worden. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat valse documenten, die een asielrelaas kunnen ondersteunen (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen, werkcontracten, badges, etc.), op relatief eenvoudige wijze tegen betaling kunnen aangeschaft worden.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontcrachten. In tegenstelling met wat zij laten uitschijnen, moet immers geenszins worden aangetoond dat de voormelde documenten vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid, kan aan deze stukken bewijswaarde worden ontzegd. *In casu* volstaan de vaststellingen dat de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen is aangetast, dat deze documenten slechts worden bijgebracht in de vorm van makkelijk te manipuleren kopieën en dat dergelijke documenten in Irak hoe dan ook eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden aangeschaft om hieraan bewijswaarde te ontzeggen.

Hoe dan ook laten verzoekende partijen de bestreden beslissingen volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikte bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U erkende immers de bestraffing voor uw ongewettigde afwezigheid niet te vrezen. U vreesde enkel de sjiitische milities, die u omwille van uw weigering te strijden overal, ook in de gevangenis, zouden kunnen straffen (CGVS, p. 14-16). Aan deze vrees voor de milities kan echter, zoals reeds aangehaald, geen geloof worden gehecht.”

De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid gelaten worden, onverminderd gehandhaafd.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken stukken in het administratief dossier zijn opgenomen (map ‘documenten’), kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden betwist of weerlegd, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de documenten die verzoekende partijen ter terechtzitting neerleggen kunnen het voorgaande niet ontcrachten (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hun bewijswaarde wordt ondergraven doordat verzoekende partijen in het verzoekschrift nergens enige melding maakten van het overlijden van verzoekers ouders. Nochtans zou dit overlijden reeds dateren van 6 maart 2016, hetzij van meer dan een maand voor de indiening van het onderhavige verzoekschrift. Bovendien stonden verzoekende partijen nog in contact met verzoekers familie en collega’s in Irak (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.2-3). Aldus kon worden verwacht dat zij het zouden hebben vermeld in het verzoekschrift indien verzoekers ouders werkelijk zouden zijn gedood. Daarenboven blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling verkregen kunnen worden, hetgeen de bewijswaarde van deze documenten danig relativeert.

Opdat aan zulke stukken enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, dienen zij verder te worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Zij kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een relaas te herstellen.

Waar uit het dossier voorts nog blijkt dat verzoekende partijen soennieten zijn, dient te worden opgemerkt dat uit de in het rechtsplegingsdossier (stukken 7 en 1) en in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie weliswaar blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (vooral deze afkomstig uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, doch dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekende partijen voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soennieten zijn zouden worden gevisieerd in Bagdad. Bijgevolg tonen verzoekende partijen geenszins *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd ingevolge hun religie.

Het voormelde volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekende partijen aangebrachte (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2-6), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven.

Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakzen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS